سِک مِتراں دی
نعتیہ کلام
مرتب
احسان اعوانڑ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سِک مِتراں دی

مُرتّب:

اِحسان اعوان

(0345-8711418)

جھوک پبلشرز

ملتان

اہتمامِ اشاعت : ظہور احمد دھریجہ

ترتیب و تزئین : احسان احمد اعوانؔ

ناں کتاب ـــــ سک متراں دی
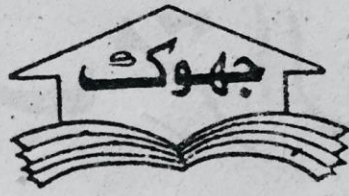
ناشر ـــــ جھوک پبلشرز ملتان

تاریخِ اشاعت ـــــ ستمبر 2004ء

اشاعتِ عکسی 2016ء

چھاپہ خانہ ـــــ جھوک پرنٹرز ملتان

موکھا ـــــ 30 روپے

انتساب

سئیں محمد سعید احمد شیخ

ڈپٹی ڈائریکٹر پی آئی ڈی ملتان

دے ناں!

جنہاں انگریزی اردو تے سرائیکی کتاباں دے ناں نال

"جہان فرید" عظیم کتاب

لکھ تے اساکوں عشق رسولؐ دے

دگ دا سونہاں کیتے۔

احسان اعوانؔ

☆ ☆ ☆

ہر عابد بعد عبادت دے پڑھ حمد درود دُعا منگدے

کئی منگدے رزق تاں رازق توں کئی بن بیمار شفا منگدے

ہر کئی ہے منگدا ہک در توں کئی کیا منگدے کئی کیا منگدے

منگ اُشتر توں وی اوں در توں جیں در دی خیر خدا منگدے

(رشید اُشتر)

حضرت خواجہ غلام فریدؒ

اتھاں میں مُٹھڑی نت جان بلب
او تاں خوش وسدا وچ مُلک عرب
ہر ویلے یار دی تانگ لگی   سُنجے سینے سِک دی سانگ لگی
ڈُکھی دلڑی دے ہتھ ٹانگ لگی
تھئے مل مل سُول سمولے سب
تتی تھی جوگن چودھار پھراں   ہند سندھ پنجاب تے مارُ پھراں
سُنج بار تے شہر بزار پھراں
متاں یار ملم کہیں سانگ سبب

توں ڈِھکڑے دھوڑے کھانڈڑی آں — تیڈے نام توں مفت وِکانڈڑی آں

تیڈے باندیاں دی میں باندڑی آں!

تیڈے در دے کُتیاں نال اُدب

واہ سوہنا ڈھولن یار سجن — واہ سانول ہوت حجاز وطن

آ ڈیکھ فرید دا بیت حزن

ہم روز ازل دی تانگ، طلب

حضرت پیر مہر علی شاہ رحؒ

اج سِک متراں دی ودھیری اے — کیوں دلڑی اُداس گھنیری اے

لُوں لُوں وچ شوق چنگیری اے — اج نیناں لایاں کیوں جھڑیاں

مُکھ چندر بدر شعشانی اے

متھے چمکے لاٹ نورانی اے

کالی زلف تے اکھ مستانی اے

مخمور اکھیں ہِن مدھ بھریاں

ڈوں ابرو قوس مثال ڈِسّن

جیں تھیں نوک مژہ دے تیر چھُٹّن

لباں سرخ آکھاں کہ لعل یمن

چِٹّے ڈند موتی دیاں ہِن لڑیاں!

ایں صُورت کوں میں جان آکھاں

جانان کہ جانِ جہان آکھاں

سچ آکھاں تے رب دی شان آکھاں

جیں شان توں شاناں سب بنڑیاں

انہاں سِکدیاں تے کُرلاندیاں تے

لکھ واری صدقے جاندیاں تے

انہاں بردیاں مُفت وکاندیاں تے

شالا وت آوِن اوہے گھڑیاں

اج سِک متراں دی وَدھیری اے

سُبحانَ اللہ ما اَجملکَ
مَا اَحسنکَ مَا اَکملکَ
کتھ مہر علی کتھ تیڈی ثنا
گستاخ اکھیں کتھاں جا اڑیاں

حضرت خواجہ محمد یار فریدیؒ

تیڈا مکھڑا ڈٹھیں مٹھا مدنی موہن!
سک لہندی نہیں دل رجدی نہیں
اساں خاص قدیمی بردے ہوں
اساں نوکر تیڈے در دے ہوں
اساں کٹھڑے تیغ نظر دے ہوں
ہے گال پرانی اج دی نہیں
لوتے لکھ لکھ ٹال مٹال کرو
نہ لطف کرم دی بھال کرو

کر خاک ہٹی پامال کرو

دل حلقہ بگوش اے بھجدی نہیں

میں کوجھی تے بدعملی ہاں!

بے کاری تے بے سملی ہاں

لج تیڈی ہاں تو نڈے کملی ہاں

کیا پاس تساکوں لج دی نہیں

جو دَر تیڈے مَر خاک تھئی!

ہر عیب کنوں ورنج پاک تھئی

ہر آن سدا غمناک تھئی

ہم غم دی رہی درج وچ دی نہیں

جو فرد وانگوں آزاد ہوئی

صدیق ہوئی دلشاد ہوئی!

وچ مُلک سبھے آباد ہوئی!

ہُݨ کوڑ فریب تے چج دی نہیں

پیر حاجی شاہ فائق ؒ کچھی محمد خان

مٹھل منٹھار مدنیؐ دی حقیقت حال کیا پچھدیں!
جیویں مخلوق وچ رہندے اُویں رب نال کیا پچھدیں

ایندی گفتار قال اللہ ایندا دیدار وجہہ اللہ
تونڑے سڈویندے عبداللہ
ایندے ڈھنگ چال کیا پچھدیں

شکل بشری دا ہس اولا! جیویں قرآن تے چولا
متاں اکھ وچ پوی پھولا
پتا پڑوال کیا پچھدیں

خدائی سب ایندا مالے کریندے کم خدا والے
رنگیندن حبشی تے کالے
ایندے جتوال کیا پچھدیں!

بشر سڈ دیں نہ سُٹر جلدی رکھیندے چال اٹکل دی

اتھاں سوہنا نہیں گلدی

عقل دی دال کیا پچھدیں

جیندا مداح ہووے خالق ثنا کیا کر سگبے فائق !

میں اپنی ہستی دے لائق

وچائے گھڑیال کیا پچھدیں

نور محمد صابر مبارک پوری

عربیؐ آیم سا ڈڑے سانگے مدنیؐ آیم سا ڈڑے سانگے

صدقے میں صدقے بھتیواں

درد تہاڈا سینے نہ ماوے ہا جھ تہاڈے کون رہاوے

پئے گن پیچ اُڑانگے

صدقے میں صدقے بھتیواں

حسن تیڈے دیا دُھماں پیاں ڈکھیاں اکھیاں سکدیاں رہیاں

قسمت پُھٹڑی دے بھانگے

صَدقے میں صدقے تھیواں

قبر اکیلی نہیں کوئی ساتھی　　　حُسن دا صدقہ پادیں جھاتی

قبر دے پندھ اڑانگے

صدقے میں صَدقے تھیواں

تانگھ تنگھیندیں تن من گل گے　　　جاہیں وچھیندیں جوبن ڈھل گے

موت ڈِتی آ ہِر بانگے

صَدقے میں صَدقے تھیواں

صابر جھدیں عشق وِرادھا　　　نہیں اجکل داہے جھیڑیں لادا

لگم ٹم تیڈڑے دانگے

صَدقے میں صدقے تھیواں !

عربی آ ئیم سانڈڑے سانگے

قاضی محمد حنیف قاسمؔ

دل جُدائی سہندی نہیں در تے سڈا نہ دیر کر
میڈے حال تے کجھ کر کرم روضہ ڈکھا نہ دیر کر

بے عمل ہاں بے سمل ہک تیڈے دم دامانڑ ہم !
کشتی بحرِ عصیاں دے وچ آ کندھی لا نہ دیر کر

راہ مدینے دا تکاں ، سینہے بھجیندا واں وادے ہتھ
آ سجنڑ ہم باقی ساہ مکھڑا ڈکھا نہ دیر کر

جے سڈیں در اپنے تے ڈس تیں کنوں پچھنا ہے کیں
مالکِ کونین ہیں جالی چما نہ دیر کر !

کو جھڑا انڑ بھاونا تیں نہ سنبھالیا رُل ویساں
صدقہ سئیاں حسنینؓ دا ہنڑ گل چالا نہ دیر کر

عالمِ برزخ دے وچ میں تے جے کوئی آ بنی
قاسمؔ ہے ضامن مصطفےٰؐ وچ چھپا نہ دیر کر !

سب درد دل دے ہٹیندے محمدؐ
گل اپنیاں پرایاں کوں لیندے محمدؐ
مشکل دیوچ کوئی سڈے مصطفےٰؐ کوں
لکھاں مشکلاں حل کریندے محمدؐ !
پنڑنائی تاں پن گھن محمدؐ دے درتوں
ڈیندا خدا ہے ونڈیندے محمدؐ
محمدؐ دا فرمان، فرمان رب دا
خدا دے سوا نہ اَلیندے محمدؐ
ایجھی شان والا نہ آیا نہ آسی !
گدا کوں شہنشاہ بنڑیندے محمدؐ
گلشنؔ ایندی مدح خوانی پڑھی کر
قبر وچ حشر وچ چھڑیندے محمدؐ

غلام محمد دلسوزؔ نور پوری ؎

میڈے مولا ڈکھڑے ٹال صدقہ مدنیؐ دا

میکوں کر ڈے نیک خصال صدقہ مدنیؐ دا

تیڈی برتر شان نرالی ہے　　تیڈی ذات تاں رحمت والی ہے

ڈے فیض دا پر کر تھال صدقہ مدنیؐ دا

میکوں سک ہے پاک مدینے دی　　اوں سوہنے ملک نگینے دی

میکوں روضہ پاک ڈکھال صدقہ مدنیؐ دا

جڈاں قبر دی کالی رات ہووے　　سامنے پاک حضور دی ذات ہووے

نہ پچھن نکیر سوال صدقہ مدنیؐ دا

جڈاں میڈا وقت اخیر ہووے　　سامنے مدنی دی تصویر ہووے

نہ تھیوے ڈنگڑا اوال صدقہ مدنیؐ دا

میڈے مولا معاف قصور کرو　　دلسوزؔ دے ڈکھڑے دور کرو

میڈی بگڑی آپ سنبھال صدقہ مدنیؐ دا

سید بسمل شاہ ۔ مرحوم

محمدؐ مصطفےٰ والیں کوں گھبراوݨ دی کیا لوڑ اے
اُمت ہیندی جنت ہیندی تے غم کھاوݨ دی کیا لوڑ اے

فراق مصطفےٰؐ دیوچ جھڑے جو ہنیر وہندے ہن
اے موتی بے بہا ہوندن تے مُل پاوݨ دی کیا لوڑ اے

چُمݨ جو سُئیں داناں شرکِ چھوڑ رب کولوں پچھ سگدو
جو ڑا عرشاں تے مدنی دلتے چھواوݨ دی کیا لوڑ اے

محمدؐ رکھ تے سر سجدے الایا ھا سُبحان اللہ
جیکر بخشیں نہ اُمت توں تے سر چاوݨ دی کیا لوڑ اے

محب دا جو وی ترکہ ہے اوندا محبوب مالک ہے
میڈا محبوب میں کولوں اے اکھواوݨ دی کیا لوڑ اے

محمدؐ دیاں ثنائیں سُݨ جھڑے بسمل چاوٹ پیندن!
انہاں کوں وعظ ساڈے تے بھلا آوݨ دی کیا لوڑ اے

حافظ نبی بخش غافل مرحوم

غریباں دے ویہڑے وسا یا محمدؐ

میڈڑے دل دیاں آساں پجا یا محمدؐ

بھیواں صدقے تیں توں سوہݨا کملی والا

تیڈا شان افضل ہے سب توں نرالا!

میکوں اپݨا روضہ ݙکھا یا محمدؐ

توں لجپال ہر دیاں سئیں لاجاں پلیندیں

جینداکوئی نہ ہووے توں گل نال لیندیں

ستے بھاگ میڈے جگا یا محمدؐ

عمر اگذر گئی سئیں کھپدیں تے روندیں

ݙسا کن تے وکھاں میں سئیں تیڈے ہوندیں

میڈے نین روندے رہا، یا محمدؐ

میڈڑے دل دیاں آساں پجا، یا محمدؐ

ڈکھاوو چا ہک وار روضہ پیارا
چمک پووے سئیں میڈی قسمت دا تارا
کراں جندڑی تیں توں فدا یا محمدؐ

میں غافل کوں ہر دم تیڈی تانگھ رہندی
اے دلڑی بناتی ڈکھاں توں نئیں واندی
تیڈے در توں ملدی شفا یا محمدؐ

حافظ رسول بخش حافظؔ

صدقے صدقے میں تھیواں یا رحمت اللعالمینؐ
قسم خدا، اے دلربا تیڈی مثل کوئی نہیں
قبضے دیوچ کائنات ہے شاہی دی ہس کیا بات ہے
خادم تیڈا رب جوڑ یا سدرہ نشیں، روح الامیں!
جیں تے چا کیتی دید ہے تھئی عاشقاں دی عید ہے
اکھ سانولا، من بھانولا، سوہنا نبی ماہ جبیں

محشر والے میدان وچ عملاں والے میزان وچ

نہ میں کلھا روواں کھڑا خبراں میڈیاں خود آہیں

صدقہ سئیں نورالعین دا پیارے حسنؓ تے حسینؓ دا

پھیرا چا پا ڈکھڑے ونجا آساں اُمیداں ہوں ہیں

حافظ توں بدکار ہے تیڈا تاں سئیں خدا ہے

ہُݨ نہ رُوا ، مکھڑا ڈکھا سوہنا شفیع المذنبینؐ !

مولانا نور محمد کھتر مرحوم

نہیں ہلدا محض خدا پہلے

در مدنیؐ یار دے آ پہلے

ٹھیندا کیا ہئی جو تݨ ماریں اُحد کریندیں عمر گذاریں

احمدؐ دا ورد پکا پہلے

جیکر چاہیں شاہی امیری سٹ دولت تے پکڑ فقیری

مفلس بݨ ڈکھلا پہلے

جیویں جیویں غیروں خالی تھیسیں　　تیوں تیوں ملک دا والی تھیسیں

پننڑ دا سکھ گھن ڈا پہلے

کل خزانے رب اکبر دے　　رب ڈتے ہن ہتھ سرور دے

بیا نہ در کھڑکا پہلے

کہتر جیں ڈینہ بخت ہٹر لیسی　　عربی سوہنا چا سڈ ویسی

ڈیسوں در دسنڑا پہلے

حاجی محمد نواز عصیم مرحوم

محمد محمد پکیندا رہیا کر

تے بھاگ اپنے جگیندا رہیا کر

توں ڈینہ رات وردِ نبیؐ کر مسلسل

ایویں دل دی نگری وسیندا رہیا کر

توں لکھ لکھ تے نعتاں نبیؐ سئیں دیاں ہر دم

تے پڑھ پڑھ کے منقتاں سنڑیندا رہیا کر

ولی تے نبی ایویں آہدیں گذر گئے

غلامی نبیؐ دی کریندا ریہا کر

بناں عشق احمد دے حاصل نہیں کجھ

توں نام محمدؐ چمیندا ریہا کر

ملی بھیک سوہنے محمدؐ دے در توں

عصیم توں نعتاں سنیندا ریہا کر

طالب ڈیروی

در در نہ رُل دلڑی اجائی

مدنیؐ دے در رہ سر جھکائی

ایں پاک در کوں چھوڑ نہ راہ حق دا ہئی منہ موڑ نہ

دوزخ اندر گھر جوڑ نہ

من مت میڈی سُنجڑی نبھائی

ہے بے مثل ایندا کرم ! ڈکھڑے تھیسن سارے ختم

لجپال ہے شاہ اُمم !
آساں نہ بھن ہتھیسی چنگا ئی

سخیاں دا شاہ ہے بجنور   چھوڑیں نہ توں ایں سئیں دادُر
جیں ڈیکھ کریسی ہک نظر
ویسی سبھے مونجھاں مُکائی

ہک آس رکھ دل دے اندر   ڈیکھوں مدینے دا شہر
ونج کے رکھوں چوکھٹ تے سر
قسمت جیکر ایں موت آئی

طالب توں سئیں دی رہ وہنجیں   در ایندے تے بس بہہ ونجیں
کُئی آوے ڈکھ تاں سہہ ونجیں
قسمت تیڈی تھیسی سوائی
دَر دَر نہ رُل دِلڑی اجائی

نور محمد سائلؔ ۔ ڈیرہ غازیخان

سُݨ میم محمدؐ مدنی سئیں ڈکھ درد اے من مجذوبیاں دا
تیڈی بھال بناں لچپال سدا بُرا حال ہے تن مضروبیاں دا

تیڈے حُسن دا مظہر کل جہاں کیا ہفت سما کیا کون و مکاں
کیا قلم لکھے کیا بولے زباں
توں مرکز ساریاں خوبیاں دا

تیڈے خلق تے مٹھڑا ملک موہن تھئے بردے در دلبر دے اُن
ہک سجݨ نہیں گئے دشمن من
واہ شان خوش اسلوبیاں دا

توں عرشی عرش دے ڈادا ہیں توں منبع حُسن ادا دا ہیں
توں مالک مُلک وفا دا ہیں
تیڈے سر سہرا محبوبیاں دا

کیتو لعل بلالؓ تے بھال کرم غم مُکیا تے مُکیے سول ستم

ہوئے جور جبر دے دور ختم
بھلیا ذکر سبھو مرعوبیاں دا
ہووے سائل تے وی لطف عطا   واہتیوے گوشہ چشم ذرا
کر سرافراز دے شاہ ہدیٰ
ڈکھ وسر ونجے مغلوبیاں دا

جانباز جتوئی مرحوم

وسیلہ بنا گھن سئیں خیر البشر ہے
نبیؐ پاک راضی تاں کیا خوف ڈر ہے
محمدؐ مہرباں تاں ڈکھ دور سمجھیں   قبر کالی کوٹھی کوں پرنور سمجھیں
محمدؐ بچیسی اوّل پور سمجھیں
چا ڈیسی راہ رستہ اے خونی بحر ہے
نہ گل گال جندڑی سنجوں ہار پوندیں   نہ ضائیو عمر کر کرتوں کھیڈیں تے روندیں
ولا ول نہ آکھیں محمدؐ دے ہوندیں

سمل ہے نہ سونہہ ہے سفر پُر خطر ہے

بے عملا بے سملا نہ بھتی مو بجھا مَاندا
اکھیں لوٹ جھاگیں توں دریا غماں دا
ڈکھا ڈیکھ نہ سُہسی وارث جہَاں دا
اے مشکل دے ویلھے آ اُہندا خبر ہے

سفر والے خطرے توں سارے وَنجا چا
قدم اپنی منزل ڈو راہی وَدھا چا
مٹھے میم مدنی ؐ دے ناں کوں پکا چا!
مہابے نبی ؐ دے وَلیسی مُک سَفر ہے

تیکوں شیت اج تئیں کہیں نئیں ڈسایا
خُدا پاک جانباز ایویں الایا!
نہ بے آس تھیویں توں آدم دا جایا
توں لَا تَقنَطُو تے رکھیں نت نظر ہے

فیض محمد دلچسپ مرحوم

ازلوں ہے دل دیوانیؐ در تے سڈا وو عربیؐ
سکدیں ختم نہ تھیواں روضہ ڈکھاوو عربیؐ

اللہ دا توں ہیں پیارا — کونین دا سہارا
بے آس میں رہاں نہ — قسمت دا ڈیوے چا وارا
اپنے بیگانے تھی گن اپنا بناوو عربیؐ

تیڈا مٹھا مدینہ — رحمت دا ہے خزینہ
قدسی آ سر جھکیندے — ہے عرش دا او زینہ
ہاں میں وی سئیں دے ناویں دامن چالاوو عربیؐ

دم دم کراں پکاراں ! — کتھیں کیویں گذاراں !
ڈو جگ دا ہیں دلارا — دل توں کیویں وساراں
ہکوار آ تے میڈا آنگن سُہاوو عربیؐ
سکدیں ختم نہ تھیواں روضہ ڈکھاوو عربیؐ

موبنجھاں کڈاں مٹیسو ! کے تیئں بھلا سکیسو !

جیں ڈیٹھ مٹھا سڈیسو سونے دا سجھ اُبھرسی

رُل تے مراں نہ روندیں گل لا رہا دو عربیؐ

احمد خان طارق - شاہ صدر دین

لطافت کیا مدینے دی، رجھاوت کیا مدینے دی !

خدائیں دی او ہا منشا جو ہے منشا مدینے دی

مٹھے منٹھار مدنیؐ دا مٹھا شہر ءِ مٹھی بولی !

خدا چاوے ایندیاں قسماں زباں ورتا مدینے دی

نہ گورا تے نہ کوئی کالا نہ اپنا نہ بیگانہ کوئی

تے ہر کہیں لو ہکو جہیں ءِ اے ور ورتا مدینے دی

اوڈوں احد ءِ ایڈوں احمدؐ ملک دربان سابنجھے ہِن

کڈہی ذاکر کڈہی تسبیح کڈہی چھنکا مدینے دی

خدائیں دی او ہا منشا جو ہے منشا مدینے دی !

ہوا راہی مدینے دی انگل لئی جُل دیوانے کوں !

میں طارق رج لوا گھنساں ہوا مدوا مدینے دی

اُمید ملتانی

سنوار وچا میں بیکس دا مُقدر یا رسول اللہؐ

جو ہو واں میں وی بختاں دا سکندر یا رسول اللہؐ

اے منظر مسجدِ اقصٰے دا ڈِٹھا ہئی زمانے نے

تیڈے ہِن مقتدی سارے پیمبر یا رسول اللہؐ

صحیفہ تیڈی مدحت دا اکڈا ہیں وی مُک نہیں سگدا

توں تے لکھاں لکھیندے رہے سخنور یا رسول اللہؐ

ایہو تاں اسم اعظم ہے نظر والو ذرا ڈیکھو

پکاراں کیوں نہ ہر جاہ تے میں بے زر یا رسول اللہؐ

سہارا میڈا ڈو جگ وچ شفیع المذنبیں توں ہیں

میکوں ول یوم محشر دا کیہاں ڈر یا رسول اللہؐ

ایہا اُمید ہے میکوں مدینے پاک سڈ ویسو!
بھرے جگ وچ وی ہاں بھاویں میں بے پر یارسول اللہ

قیس فریدی ۔ خانپور

تیڈا ذکر آقا میڈی بندگی ہے
تیڈا غم میڈی زندگی دی خوشی ہے
مدینے سڈا پاک روضہ ڈکھا سئیں
اتھاں میڈے آقا ڈکھی زندگی ہے
گناہ گار بخشش دے حقدار ہوندن
تہوں تاں اساڈی وی بر ودھ گئی ہے
سکے کھیت ایمان دے تھی گئے ساوے
جتھاں نور تیڈے دی بدلی وٹھی ہے!
میں صدقے ایہو جے کرم توں حشر وچ
خود عاصی کوں رحمت گلینڈی ودی ہے

میڈے چارے طرفوں نریاں رحمتاں ہن
عجب موڑتے قیس بخشش تھئی ہے

سفیر لاشاری

سرکارؐ مدینے والے تے صلوات بھیجیندیں ہاں بھرے
جتھ آوے نام محمدؐ دا چُم اکھیاں لیندیں ہاں بھرے
ایں ناں وچ لکھ لکھ برکت ہے
اے نام تاں منبعٔ رحمت ہے
جیں ذکر دا ذاکر رب ہووے
اوہو ذکر کریندیں ہاں بھرے
بوبکرؓ، عمرؓ، عثمانؓ، علیؓ
بیا غوث قطب ابدال وَلی!
سب نام محمدؐ چمدے آئے
اے نام چُمیندیں ہاں بھرے

ایں نام دا شان ڈسایا ہے

شبیرؓ نے ساتھ کو ہایا ہے

ہے فدیہ نام محمدؐ دا

تن تیر جھلیندیں ہاں ٹھڑدے

جیڑھا آہدے احمدؐ خاکی ہے

اوندے دل تے آئی تاکی ہے

او نور سڑیندیں سڑدا ہے

ساڈا نور سڑیندیں ہاں ٹھڑدے

کئی رہندن مست عبادت وچ!

کئی پادن چین ریاضت وچ

ہیں مدحت خوان سفیرؔ اساں

ساڈا نعت اکھیندیں ہاں ٹھڑدے

عزیز شاہد ۔ ڈیرہ غازیخان

رنگیں تے نور دا ہے سمندر تیڈی گلی
عرش علی دے ہوبہو منظر تیڈی گلی

صدیقؓ صدق تیڈا عدالت عمرؓ تیڈی
قرنیؓ کرن لکی ہوئی بوذرؓ نظر تیڈی
حسنینؓ تیڈے نین تے حیدرؓ تیڈی گلی

زینت ہے تیڈی ذات زمین وزمان دی
ودھ ایں توں کیا حقیقتؑ کون ومکان دی
باہر تیڈا مدینہ تے اندر تیڈی گلی

صبح ازل توں شام ابد توڑی فاصلے
تیڈی گلی توں تیڈی گلی تئیں دے سلسلے
تیڈے خرام ناز توں عنبر تیڈی گلی!
عرش علی دے ہوبہو منظر تیڈی گلی

شاہد وی آپ ہیں میڈا مشہود وی ہیں توں

میڈا عدم وی توں میڈا موجود وی ہیں توں

دل وی تیڈی گلی، میڈا دلبر تیڈی گلی

شاکر شجاع آبادی

جہان دنیا دی سوچ بعد وچ خدا دا پہلا خیال توں ہیں

کمال قدرت دی ہن کروڑاں وجودِ قدرت کمال توں ہیں

توں بادشاہاں دا بادشاہ ہیں سبھے شہنشاہ رعایا تیڈی

تیڈا شہنشاہ ہے ہک شہنشاہ تے اوندا جاہ و جلال توں ہیں

ابھردے جتھڑا ضرور لہندے عروج کوں ہے زوال لازم

کڈاہیں نہ جیکوں زوال آوے عروج او لازوال توں ہیں

حسین نظارے تے چندر تارے خدا نے تیڈی ہے ویل گھولی

ہے حسن یوسفؑ کتنا واں تیڈا سراپا حُسن و جمال توں ہیں

کمال قدرت تاں ہن کروڑاں وجودِ قدرت کمال تُوں ہیں

او عکس جلوے دا کر گیا ہا، کلیمؑ بے ہوش طور کولے
جو تیکوں ڈیکھاں تاں سینہ ٹھر دے خدادا ایجھا کمال توں ہیں

زمانہ پندا ہے تیڈے در توں سوالی شاکر وی بݨ کے آئے سئیں
زمانے دا ہے سوال جنت حضورؐ میڈا سوال توں ہیں

مصطفیٰ خادم ۔ تونسہ شریف

گذر دا وقت اوں در تے گذر اوقات پندا ہے
جتھاں ڈینہ رات پندی ہے جتھاں ڈینہ رات پندا ہے

جیندا مسکن مدینہ ہے وطن مومن دا سینہ ہے
میڈے سینے دا شاعر اوں کنوں نت نعت پندا ہے

چمکدے چندر کوں چاندی جیندیں زلفیں توں ملدی ہے
اُبھر دے سجھ دا سونا جیں کنوں پربھات پندا ہے

خدا دی بھوئیں جیندے سجدے سنبھالیئے ہوئیں سینے وچ
خدا دا عرش پہلا پیر پیندی جھات پندا ہے!

اونڈا در تاں اونڈا در ہے اونڈے دربان دے در توں

ازل توں ہر زمانے دا سخی خیرات پندا ہے

تکلف برطرف خادمؔ، غلام مصطفےؐ کولوں

خرد خاموشیاں پندے جنوں جذبات پندا ہے

امان اللہ ارشدؔ۔ خانپور

اینڈے خلق دی کوئی مثال نی تے گذر بسر دا جواب نی

جتھاں حاتمیں ہے صدا ڈتی اوں سخیؐ دے در دا جواب نی

ہے علیؓ اینڈا بھاویں فاطمہؓ بھاویں ہے حسنؓ یا حسینؓ ہے

اینڈے گھر وچوں کینڈا ناں گھناں اینڈے گھر دے گھر دا جواب نی

جیڑھا لوح اپنے ہتھیں لکھے جینڈے ہتھ خدا دا قلم ہووے

ایجھے اختیار دے بعد وی اونڈی چشم تر دا جواب نی!

اینڈا جبرائیلؑ غلام ہے اے نبیئیں کل دا امام ہے

جے ہے نور نور ہے بے مثل ہے بشر بشر دا جواب نی

جینڈے قول دین دیاں سرخیاں جینڈے فعل وچ کئی حکمتاں

اے جُمل جہان دا فلسفہ اوندی ہک سطر دا جواب نی

جے جھکے تاں دھرتی تے پھل کھلن جے اُٹھے ستارے چمک لون

میڈے مہربان دی ارشدا اوں نظر مہر دا جواب نی

نجیب اللہ نازش — جنڈو پیر کمال

توں اعلیٰ ہیں سب توں خدا نے ڈسایا

ہے قرآن تیڈا گواہ بݨ تے آیا

جہڑے تیڈیں زلفیں کوں آہدے بدل ہن

خدا دی قسم او وڈے کم عقل ہن!

او بادل تاں پتھریں دا مینہ ہن وسیندے

تیڈیاں زلفاں رحمت دا مینہ ہے وسایا

میں آکھاں جے رخ تیڈا چوڈی دا چن ہے

تاں رب دی قسم اے وی میں نال زن ہے

اوں چن کوں زوال ، گرہن پیندا جال ،

تے تیکوں خدا بے مثل ہے بݨایا

جے آکھاں تیڈی ٹور ، موراں دے وانگوں

تاں محشر کوں اٹھساں میں چوراں دے وانگوں

اتھاں سُنج ہی سُنج ہے جتھاں مور ٹُردے

بہشتاں بݨیاں تیں جتھاں پیر پایا

جے آکھاں تیڈے نین جام ہِن شرابی

تاں اے وی ہے میڈے عقل دی خرابی

جے پیواں شراباں عقل تھیندا گُم ہے

تیڈے نیناں ہے گم عقل کوں ولایا

جھڑے تیڈیاں کہیں نال تشبیہاں ڈیندے

تاں نازش او تیکوں دلوں نہیں منیندے

کیا آکھاں بشر ہیں توں خود نور گر ہیں !

خدا دا فخر ہیں، نبیاں دا مایا
ہے قرآن تیڈا گواہ بݨ تے آیا

شکیل پٹھانی۔کوٹ مٹھن

جگارے خواب وچ رکھ تے کراں دیدار مدنیؐ دا
میڈا مولا ڈکھا روضہ مِٹھے منٹھار مَدنیؐ دا
میڈی جھولی دے وچ ہے پورھیا سکھݨے گُناہیں دا
فقط بے آس کوں ہے آسرا غمخوار مَدنیؐ دا
میڈے سینے دے وچ پئی سُہکدی ہے سِک مدینے دی
کراں لکھ وار ترلے، در ڈِسے ہِک وار مدنیؐ دا
میڈے ہتھیں دے وچ ہے کاسہ اوں دردی فقیری دا
مسیحا کوں میں کیا چاناں میں ہاں بیمار مَدنیؐ دا
میڈیاں اکھیں دے وچ ہن جاگدے ہوئے خواب منزل دے
میڈے دل دے اندھارے وچ پیا پلدے پیار مدنیؐ دا

عطا کر سوہݨا میکوں وی خدا یا نعت گوئی دی !
ثنا خواں بھی پوواں میں وی سوہݨے سرکار مدنیؐ دا

پروفیسر سلیم احسنؔ - میانوالی

سوہݨے نبیؐ دی شان خدا دا کمال ہے
کیں کوں ہے دعویٰ نال دا کیندی مجال ہے

عظمت تیڈی ہے ڈوہاں جہاناں دے واسطے
انھاں کوئی مثال نہ اُتھاں مثال ہے

مُکھ نور، ہونٹھ لال تے واللیل زلف ہے
تیڈا حُسن تاں رب دا نرالا خیال ہے !

ہوں اوپرا سرور تے نشہ ہے پیار دا
قربان ہے اویسؓ تے صدقے بلالؓ ہے

احسنؔ کوں سوہݨا تیڈی شفاعت دی ٹیک ہے
دل وچ جزا سزا دا نہ کوئی خیال ہے

انجمؔ لاشاری مرحوم

محمدؐ مصطفےٰ والے پڑھو صلے علیٰ ہر دم
ایندی یاری خدا نال پڑھو صلے علیٰ ہر دم

حبیب کبریا سوہنا، امام انبیاء سوہنا
گناہگاراں دا والی اے پڑھو صلے علیٰ ہر دم

جداں معراج تے ویندے بہشتاں وی سنگھر پوندن
لگن دوزخ دے در تالے پڑھو صلے علیٰ ہر دم

ایندا کلمہ پڑھن پتھر شجر وی سر نوا ڈیون
اشارہ چندر کوں ڈالے، پڑھو صلے علیٰ ہر دم

اے انجمؔ با ادب آہدے تساں سارے وی رل آکھو
نبی سئیںؐ سب دے غم ٹالے پڑھو صلے علیٰ ہر دم
محمدؐ مصطفےٰ والے پڑھو صلے علیٰ ہر دم

نعت گوئی دا فن اتنا سوکھا تاں نئیں!
بخت والاں کوں ملدا ہے اے دوستو
اُس دی مرضی ہے جیں تے کرم چا کرے
فیصلہ اُسدے دل دا ہے اے دوستو

جہڑے ڈینھ دی محبت مدینے دی میں
اپنے دل وچ وسائی ہے اُس روز دا
جتنے تئیں خواب وچ نہ مدینہ ڈیکھاں
اتنے تئیں دل نہ ولدا ہے اے دوستو

تساں اکھیاں دے وچ عشق پالی رکھو
دل کوں یادِ نبیؐ نال بالی رکھو!
اے زمانہ محبت دے پروانان تے
کھلدا رہسی تے کھلدا ہے اے دوستو

حضورِ انورؐ، حضورِ انورؐ

سڈاوو در تے نہ رولو دَر دَر

میں ہنت مدینے دے ول تکیندی

تے ہیر نت ہجر وچ وہیندی

میں سارا ڈینہہ تانگھاں وچ نبھیندی

تے راتاں کُوکاں تے دھاڑاں کر کر

میں رواں کوکاں شبِ دارینہ

اے ہک ہے ڈیکھاں مکہ مدینہ

او نگری تک تک میں ٹھاراں سینہ

جتھاں نبیاںؑ دا وَسدے سَرور

میں پاک طیبہ دیاں گلیاں گھُمساں

جڈاں میں سُمساں مٹی تے سُمساں!

میں کیویں آکھاں جو چالی چھُساں!
میں منہ مُکالی تے چالی اطہر

خلیلؔ درداں دی ہے کہانی
سنڑیساں روضے تے آکے جانی
کریساں سوہنڑےؐ دی نعت خوانی
سڈاوو ہک وار سوہنڑا دلبر

ناظمؔ صابری۔ رحیم یار خان

ذات تیڈی ہے پُرنور محمدؐ
توں محبوب غفور محمدؐ
صدقہ حسنؓ حسینؓ دا شاہا
کر ڈکھڑے سب دور محمدؐ
رُخ توں میم دا گھنڈ لہاتے
دل کر ڈیو مسرور محمدؐ

اپݨی حُب دا جام پلا تے!
کر ڈیوو مخمور محمدؐ
میڈے حال تے کرم کما دو
عرض بھیوے منظور محمدؐ

نقویؔ احمد پوری

میکوں خود کوں وی خبر کائنی جو کیا منگدا کھڑاں
ہونٹ نئیں چلدے میڈے کیہجی دُعا منگدا کھڑاں

کر دا بھر دا ویندا ں بھتی کندھ دے وانگݨ حضورؐ
بے سہارا ہاں تساڈا آسرا منگدا کھڑاں!

سوہݨے تے خوشبوواں والے پھُل جتھاں ہن ٹہکدے
اوں چمن لوں رب دی رحمت دی صبا منگدا کھڑاں

ڈکھ دی کالی رات وچ بھیوے کرم دی ہک نظر
میں تساڈی ہک مُسک دا سوجھلا منگدا کھڑاں

اے میڈے رشک مسیحا ، میڈا زخمی ہے بدن
میں گناہاں والے زخماں دی دوا منگدا کھڑاں
میڈے لج پرور دے ہتھ وچ میڈی نقوی لاج ہے
خاتمہ بالخیر تھیوے ، اے دعا منگدا کھڑاں!

سید عنصر بخاری مہرے والا

جبریلؑ ونج محبوب ڈو جلدی جگا ہٹے گھن تے آ
شہباز بن پرواز دا اِک پل نہ لا ہٹے گھن تے آ

گذرے نہ پل ، پل وچ توں ول — اج اج رہے تھیوے نہ کل
کل کوں سنڑا ایجھی ہکل — کل وچ رہے کل دی شکل
آرام وچ نہ پا خلل ! — ونج ایں جگا مدنی مھٹل
نوری دہن پیریں تے مل — محبوب دی تطہیر دا کر حق ادا
ہٹے گھن تے آ

نپ وقت دی جبریل رگ — ہر شے توں اج تھی ونج الگ

اج وقت دے نیڑے نہ لگ — گھن کے مٹھل آویں او دگ
بالکل جتھوں ڈیکھے نہ جگ — کھیں دی نظر و نجے نہ لگ
اقصیٰ دیوچ عظمت دی پگ — کُل انبیاؑ دے سامنڑے سئیںؐ کوں پوا

ہُٹنے گھن تے آ

جگ وچ بشر مشہور ہے — میں نور ہاں اے نور ہے!
منکر ایندا بے نور ہے — سمجھنڑ توں وی بہوں دور ہے
ایندا جھیڑا دستور ہے! — میڈا او ہو منشور ہے
ہر رنگ دیوچ منظور ہے — عنصر میکوں مجبور، دی ہر یک رضا

ہُٹنے گھن تے آ

حیدر بزدار ۔ چوٹی زیریں

عرضی ڈیتی سرکار کوں

رو منہ ڈکھا نادار کوں!

خوشیاں توں کھل پڈ ساں ودی — بنڑ کے پکھی اُڈ ساں ودی!

چُمساں وِدی ہُر وار کوں

اکھ توں ہنجوں ڈِک ڈیکھساں

لا دید تک تک ڈیکھساں!

کڈہی در کڈہی دربار کوں

مَنتاں مَنیاں ڈیساں وِدی

سُر لاتے سُنڑیساں وِدی

میں اپنڑے غم، غمخوار کوں!

موکھاں مرن چوڑھا مُرے

مُدتیں توں ہک پاسے کرے

حیدر ہنجوں دے ہار کوں

عبدالخالق سرمد - اُچشریف

محمدؐ کوں بخشیا خُدا او مقام اے

جو ساری خدائی دا ہیندے ہتھ نظام اے

میں اوں شاہیں والے دا کیا شان ڈساں

خدا جیں تے بھیجے درود و سلام اے

جیندی حُب دیوچ ہے گرفتار دُنیا

جیندے دَر دا جبرئیلؑ ہووے غلام اے

محمدؐ ہے لاریب نورِ الٰہی!

اے بیشک ہے کُل انبیاءؑ دا امام اے

جھڑا ڈوں جہاں دا ہے ہادی تے رہبر

ہوندے ناویں لائی میں حیاتی تمام اے

شاہین بلوچ ۔ پکالاڑاں

منگداں دُعاواں پل پل نیوے خُدا مدینے

واپس ولا نہ آنے رکھے سَدا مدینے

پل دا دِساہ وی کائنی کل ہوتوں یا نہ ہوتوں

کر چا کرم خدایا جلدی پُچا مدینے!

اُونْویں تاں عام سُنڈے ہر جاہ تے رب تعالےٰ
لیکن توجہ کرتے سُنڈے دُعا مدینے

میڈے گناہ بارِی، رو رو کریساں زاری
بھیندی ہے معاف یارو ہر ہک خطا مدینے

شاہینؔ اے تمنا مولا کرے چا پُوری!
گذرے عمر عرب وچ آوے قضا مدینے

ساجد راہیؔ ۔ رحیم یار خان

حق سئیںؐ دی محبت دا ادا کون کریسی
رب وانگ بھلا سئیںؐ دی ثنا کون کریسی

بیشک توں نہ من شان انھاں دی اے ڈسا چا
ڈکھ دُور تیڈے سئیںؐ دے سوا کون کریسی

کیتو نہ جے تسلیم تاں محشر دے ڈیہاڑے
اُمت کیتے بخشش دی دُعا کون کریسی

کھس سگدیں میڈے لب کنوں توں اسم محمدؐ
اے اسم میڈے من توں جدا کون کریسی
دل وچ ہے میڈے راہسی سدا ورد محمدؐ
سئیں باجھ بھلا معاف خطا کون کریسی

ریاض کاشف، فیض آباد

تیڈی ہک ہے سڈا سوہنا میکوں ساہ دا وساہ کائنی
تصور ہے مدینے دا میکوں بیا کوئی پتہ کائنی
تیڈیاں شانیں دیاں خود قسماں خدا نے عرش تے چاتن
ہکو حال ہے ہکا گال ہے تیڈی مرضی جدا کائنی
خدا دا نور ہیں سوہنا اتھاں او لائے بشر والا
تیڈا چہرہ ہے وجہہ اللہ تیڈے وانگوں جمیا کائنی
قبر وچ سئیں وساریں نہ نکیرین سخت کیا ڈسے؟
تیڈے صدقے میں بچ ویساں وسیلہ کوئی بیا کائنی

تمنا ہے میڈی مولا ݨبھے زندگی مدینے وچ —!
ایہا کاشف ݙھیتوے پوری میڈی ہئی کوئی دعا کائنی

شفقت بزدار ۔ لیہ

اے میڈے اُمّیؐ نبیؐ ایں ساڈی یاری ہووے
نال پلکیں دے تیڈے در دی ٻہاری ہووے

ایویں لگدا ہے جو کائنات دا مقروض ہیسی
تیڈی صلوٰۃ جے کہیں وقت وساری ہووے

اپݨے دیوانے کوں اتناتاں غنی کر ݙے توں
پیار تیڈے کنوں کوئی چیز نہ پیاری ہووے

اتنی قربت ہے میڈے دل کوں بلال حبشیؓ نال
میں جیویں عمر اوندے نال گذاری ہووے

اے خداوند توں بزدار کوں بینائی ݙے!
اکھیں بھالاں تاں محمدؐ دی کچہاری ہووے

ریاض فاروق بزدار

مست موجیں دے منہ زور طوفان وچ
آسرا ہے محمدؐ تیڈی ذات دا
میں بھلا میڈی ہستی ہے کیا میڈا سئیں
ہمی رکھدا شعور اپنڑی اوقات دا
سول صدمے ستم سیک ساڑی ویندن
شالا منہ کر وینجے وقت صدمات دا
سک سلامت ہے ہر شام سجھ تئیں تیڈی
سانبھ کے رکھ ڈِتّا پاڑھیا ہر رات دا
اپنڑیاں پلکاں وچھاواں پچھاویں بنڑا!
شرف بخشیسی کڈاں دیدکوں جھات دا
من دے مسکن دلیوچ ہک مکیں مست ہے
شوق رکھدے تہاڈی ملاقات دا

مجبور عیسیٰ خیلوی

میکوں کول اپنے سڈا کملی والے ؐ
میڈے دل دی حسرت مٹا کملی والے ؐ

کریں توں جنہاں تے نظر جو کرم دی
ونجے ٹل انہاں توں قسم بدلی غم دی
میڈے درد دی کر دوا کملی والے ؐ

ڈکھا اپنی نگری او دلدار رب دا
اسے آرزو وچ میں ڈینہہ رات سبھدا
ایہو آس دل دی پجا کملی والے ؐ

میکوں رنگ اپنی محبت دے رنگ وچ
رلا میکوں اپنے پیاراں دے سنگ وچ
میکوں راہواں سدھیاں ڈکھا کملی والے ؐ
میڈے دل دی حسرت مٹا کملی والے ؐ

شالا ڈیکھے مجبور دے نجے سوہنی جالی

تھیوے پوری حسرت میڈے روح والی

ٹکانے میڈی روح کوں لا کملی والے

عبدالکریم ناشاد ۔ داجل

چوکھٹ تیڈی کعبہ میڈا اسٹ پاک در کیڈے ونجاں

شائیں والا شاہ نازنیں کامل نظر کیڈے ونجاں

بھر تول نہ گنڈھ کھول نہ عیباں دی پنڈ باری ڈسے

مسیں میل تھئے وچ میل دے نہ کر حشر کیڈے ونجاں

ہاں بے گنی گُن نہ گنڑو اے دست بستہ عرض ہے

ایں بے وفا زندگی دا ہُنڑ پچھلا پہر کیڈے ونجاں

ہاں بے عمل نہ کوئی عمل سر بار آئے باری بہوں

سئیں دے مناونڑ دا میکوں نہ کوئی ار کیڈے ونجاں

شائیں والا شاہ نازنیں کامل نظر کیڈے ونجاں

ناشاد ہے شاہد خدا اُزلوں تیڈے ناویں ہتھیم !
توں رنج اتھاں آقا اگوں کالی قبر کیڈے ونجاں

عبداللہ یزدانی۔ ڈیرہ اسماعیل خان

جڈاں یاد تیڈی دا چن چڑھدے پلکاں تے تارے پل ویندن
تیڈے ناں دا ورد کریندا ں تاں میڈے سارے ڈکھڑے ٹل ویندن

کتھ فرش زمیں کتھ عرش بریں کتھ قاب قوسین او ادنےٰ
میڈا پاک نبیؐ اُتھ پہنچا ہے جتھاں پر جبریلؑ دے جل ویندن

سب جھولیاں بھر بھر ٹُر ویندن اتھاں پتھر وی بݨ دُر ویندن
جیڑھے آندن ایں دروازے تے کون آہدے خالی ول ویندن

کوئی نہ بھیج مدینے توں مولا اج بدلی اپݨے ساوݨ دی
میکوں بہہ بہہ تتیاں دُھپاں تے ایویں روز پچھاویں ڈھل ویندن

میڈے لکھ درود سلام ہووݨ اوں پاک نبیؐ تے یزدانی
جیندو گھن سوغات دروداں دی جن انس ملک مُرسل ویندن

خادم حسین مخفی

کراں میں ناز کیوں نہ اوں مٹھے مدنیؒ پیارے تے
رہائی تھیوݨی ہے ساڈی جیندے ہک اشارے تے

میڈے دل وچ نہیں کوئی غم یقین میکوں عربیؐ تے
بھنور وچ بھاویں ہے بیڑی پجیسی خود کنارے تے

عمل نہیں کجھ میڈے پلے شرم توں سٹ تے سر تلے
میں وی بیٹھا ہاں لیچا لا فقط تیڈے اشارے تے

لگا مخفیؔ کوں اور رنگ زمانے دی عقل دنگ ہے
تھیا ہے فیض مدنیؒ دا کیویں بندے ناکارے تے

مغفور سعیدی - بہاولپور

مدنیؒ سوہنا کرم کما
ہک واری چا در سڈوا

ہک ہے ڈاڈھی دلبر جانی دلڑی موجھی یار دیوانی

آسانوں آ گل چا لا

واری واری ہر کوئی جاوے ساڈی واری مُول نہ آوے
ہُڈ ہُڈ ونجاں فالاں پا

ڈیکھاں روضہ سَاوا تیڈا ایہو عرض ہے مولا میڈا
منگاں ایہا روز دُعا

تیڈی سوہنا مونجھ ستاوے ہک پل ساکوں چین نہ آوے
ونجے ایویں رات وِیہا

لکھاں تیڈے بردے باندے تیڈے ناں دے گیت پے گاندے
تیں بن ہے مغفور کیا!
ہک واری چادر سڈوا

ظفر اقبال ظفر ۔ ہری مائینر

ودا روندا میں عرصے توں میڈیاں آساں پُجا مولا
محمدؐ پاک سوہنے دا میکوں روضہ ڈِکھا مولا!

توں تے جیڈا گناہگاراں تیڈی رحمت کوئی تھوڑی نہیں

جیکر چہویں تاں چوراں کوں قطب ڈیویں بنا مولا

جیندی خاطر بنائی دنیا میں امتی ہوں نبیؐ داھاں

توں صدقے ہوں محمدؐ دے بخش میڈی خطا مولا !

ظفر دی دل نہیں سہندی جدائی سوہنے محمدؐ دی

ہجر دی ماری شودی کوں توں ڈے درشن کرا مولا

بشیر دیوانہ ۔ صادق آباد

محمدؐ محمدؐ کریندیں گذرسی

ایہو ورد ہر دم پکیندیں گذرسی

کڈاہیں تاں اوسی غریبیں دی واری

عمر ساری تانگھاں تنگھیندیں گذرسی

او ڈینہہ رب ڈکھاوے جھوں ونج تے جالی

سوہنا ساڈا روضہ تکیندیں گذرسی

مدینے ڈے ویندی ہوئی ہر ہوا کوں
سدا دل دی رو رو ڈسیندیں گذرسی

قبر دے سوالیں دے ہر ہر جواب ءِ چ
درود وصلوٰتاں سُنیندیں گذرسی

حیاتی بچی ہے جو باقی دیوانہ
نبیؐ سئیں دیاں نعتاں لکھیندیں گذرسی

ناطق نیازی ۔ عیسیٰ خیل

لکھاں آساں اُمیداں دا سہارا یارسول اللہؐ
توں سب دنیا دے رشتاں توں ہیں پیارا یارسول اللہؐ

میں ہر ویلے تڑپدا ہاں تے اُٹھ اٹھ رات کنڈی نئیں
کیویں ہووے بناں تیڈے گذارا یارسول اللہؐ

نیکاں کوں مان عملاں دا عمل شالا سدھے ہوون
کتھاں ویسی گناہگارا، بے چارا یارسول اللہؐ

میڈی آساں اُمیداں دی اے ہیڑی تیڈے سنگ ترسی
بناں تیڈے ناں لبھدا ہے کنارا یا رسول اللہؐ

غریباں دا توں مونس ہیں تے مسکیناں دا رہبر ہیں
تے ناطق جہیں یتیماں دا سہارا یا رسول اللہؐ

اے نبی عاصم شاہ صدر دین

عقیدت دے پھل ہن جو لگدن پیارے محمدؐ، محمدؐ، محمدؐ محمدؐ
ایہو نام ڈیندا ہے دل کوں سہارے محمدؐ محمدؐ، محمدؐ محمدؐ
جیویں آسماں تے اے چن تے ستارے
ایں توں ودھ زمیں تے مدینے دا نقشہ
مٹھا چن محمدؐ صحابہ ستارے

محمدؐ محمدؐ، محمدؐ محمدؐ

محمدؐ دے ناں کوں دلوں پیار کیتے
تے ارکیں تیئں ہتھ کوں چمن کار کیتے

جاں تھیندوں ڈُکھارے ڈُکھی دل پکارے

محمدؐ محمدؐ، محمدؐ محمدؐ

صدا دل کریندے تے ول دل اکھیندے

اوں ہمدرد ہمدم دیاں گالھیں کروں بہہ

ڈیوے سیت والرے تے بہہ آکھوں سارے

محمدؐ محمدؐ، محمدؐ محمدؐ

ہے عاصم نماناں گناہ گار بندہ

تیڈے نام باجھوں نسی ماں تقویٰ

تیڈا نام گھن گھن کریندے گذارے

محمدؐ محمدؐ، محمدؐ محمدؐ

فیاض احمد زاھد ۔ راجن پور

پڑھو صلّے علیٰ یارو

ایہو پڑھدے خدا یارو

اتھاں ہے نُور دی بارش اتھاں نوری نظارا ہے

گناہگاریں دا مدنیؐ سئیں سہارا ہے سہارا ہے

ایہو بس آسرا یارو

جڈاں آمد تھئی جگ تے اَندھارے دُور تھیندے گئے

لباں تے ذکر آیا تاں اے دل مسرور تھیندے گئے

اے درداں دی دوا یارو

محبت کملی والےؐ دی رکھی ہم سانبھ ، سینے وچ

اخیری آس ہے زاہدؔ مُکے زندگی مدینے وچ

ایہا بس التجا یارو !

سُکھیں دی سوغات کیا کریسے ۔۔۔ خوشی دی برسات کیا کریسے

جیکوں مِلے مُصطفےٰؐ دا دامن ۔۔۔ او تیڈی کائنات کیا کریسے

(اَمانُ اللہ ارشد)

سیّد حفیظ کاظمؔ ۔ خان بیلہ

جیندیں ڈِکھا مدینہ آقاؐ اے التجا ہے
منگتا ہاں تیڈے در دا کیتی ایہا صدا ہے
تقدیر رب دی بدلیں تیڈے اگوں کیا دیر ہے !
توں لاڈلہ خدا دا عاشق تیڈا خدا ہے
اے تاں منیندا ہاں میں کیتے گناہ بہوں ہم
کر چھوڑو معاف سوہنا جیڑھی تھئی خطا ہے
در تے سڈا و میکوں زندگی تئیں کجھ نہ منگساں
آقاؐ قبول تھیوے اے چھیکڑی دعا ہے
ہک وار مہربانی آقاؐ ضرور تھیوے
کعبے دے سامنے آ سجدے کراں ادا ہے
تیڈے بغیر ساڈا کاظمؔ کوئی نی جگ تے
بے آسریں کوں سوہنا بس تیڈا آسرا ہے

بلال باقر بھٹی ۔ راجن پور

ایہا منگداں دعا یا نبیؐ
اپنے در تے سڈا یا نبیؐ
واسطہ اپنیں پیاریں دا ہئی!
پیاریں تے چار یاریں دا ہئی
ساڈے ڈکھڑے مٹا یا نبیؐ
مونجھے من دی سئیں کاری چاکر
نہ سکا ہن ڈکھا اپنا در
میڈیاں مونجھاں مٹا یا نبیؐ
ایہو باقر ارادہ ہے سئیںؐ
اوساں روضے تے وعدہ ہے سئیںؐ
تھیوے وعدہ وفا یا نبیؐ

سِک مِتراں دی
نعتیہ کلام
پہلا ایڈیشن
مرتب: احسان اعوان